

Arrest

nr. 149 155 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en P.D'H., een Belgisch onderdaan, legden op 20 oktober 2011 een verklaring tot wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker diende op 20 oktober 2011, in functie van zijn relatie met P.D'H., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 1 september 2014 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met P.D'H., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 februari 2015, ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.09.2014 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2°: de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, ...'

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat hij niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen. Immers, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene de gezamenlijke woning verliet en op 20.01.2015 werd ingeschreven op een ander adres. De referentiepersoon verblijft nog steeds op het adres [...] te 8650 Houthulst. Er is bijgevolg geen sprake meer van een gezinscel [...] tussen betrokkenen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan bovenvermelde voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker bracht bij aangetekend schrijven van 30 april 2015 een aanvullende nota aan. Er dient echter op te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in de annulatieprocedure geen aanvullende nota, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van dezelfde wet, kan worden neergelegd. De ingediende aanvullende nota dient dan ook als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“0. Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

1. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

2. Verzoeker heeft geen enkel contact met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven.

Verzoeker woont sinds jaar en dag in België. Verzoeker heeft hier een vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Hij heeft zich volledig geïntegreerd. Hij is hier tewerkgesteld via een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker heeft op heden relatie met een Belgische vrouw, mevr.[K.G.], met wie hij samenwoont.

3. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

4. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van [e]en vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier) Dit is in casu het geval.”

4.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker erkent dat hij geen gezin meer vormt met P.D'H., de vrouw in functie van wie hij een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel of een maatregel die een einde stelt aan een bestaand recht op verblijf is en dat deze beslissing verzoeker niet verhindert om een verblijfsaanvraag in te dienen in functie van de nieuwe relatie die hij stelt te hebben. In deze omstandigheden kan niet worden ingezien op welke wijze deze beslissing een inmenging zou vormen in zijn privé- of gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42, 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker kent de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen [...] zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is evenwel de mening toegedaan dat er sprake is van schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet – dat een juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd – stelt het volgende:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Artikel 42 quater, §4 stelt het volgende

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

[...]

Verzoeker erkent dat de relatie met zijn Belgische vriendin op de klippen is gelopen. In weerwil tot de beweringen van verwerende partij had verzoeker weldegelijk de intentie zich bij de referentiepersoon te voegen. Verzoeker is wettelijk gaan samenwonen op 20.10.2011. Op 05.02.2015 werd een einde gesteld aan de samenlevingsovereenkomst. Er werd op 20.01.2015 een aanvraag ingediend om samen te wonen met zijn nieuwe vriendin.

Feit is dat het wettelijk samenwonen drie jaar heeft geduurd.

Bovendien beschikt verzoeker over voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker is tewerkgesteld via een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur. Hij zal dan ook niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk. Tevens beschikt hij over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt. Tevens vormt hij op heden een gezin met een persoon die eveneens tewerkgesteld en beschikt over een ziekteverzekering die alle risico's in België dekt.

Verwerende partij heeft deze stukken nooit opgevraagd bij verzoeker.

Minstens had verwerende partij verzoeker de gelegenheid moeten geven om deze stukken voor te kunnen leggen.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht staat dan ook vast. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Dit is in casu het geval.

Tevens wijst verzoeker er op dat bij een beëindiging van het verblijf, dat niet geschiedt op de aanvraag van de betrokkene, het de taak van de gemachtigde is om op een zorgvuldige wijze zijn beslissing voor te bereiden en zich ervan te vergewissen dat verzoeker niet onder de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet valt.

De beslissing van verzoeker werd dan ook niet zorgvuldig voorbereid. De zorgvuldigheidsplicht werd niet nageleefd.

Verzoeker toont dan ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan en waarbij hij erop wijst dat een correcte feitenvinding impliceert dat verzoeker de gelegenheid wordt gegeven aanvullende stukken over te leggen, zodat na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing kan worden genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk uitzonderlijke inspanningen geleverd om zich te integreren in België. Verzoeker spreekt de Nederlandse taal. Verzoeker werd destijds vrijgesteld van zijn inburgeringsplicht. Verzoeker is reeds 2 jaar in dienst als arbeider van de NV Ysco. Verzoeker zag zijn inspanningen op arbeidsvlak beloond met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Verzoeker vormt dan ook geen onredelijke belasting voor ons sociaal zekerheidsstelsel.

Verzoeker verblijft sinds jaar en dag in België.

Gelet op het voorafgaande dient te worden geconcludeerd dat de economische, sociale, culturele integratie van verzoeker in het Rijk van die aard is dat dit een verder verblijf van verzoeker in het Rijk rechtvaardigt.

Verzoeker thans zijn verblijfsrecht ontnemen, is dan ook onredelijk.”

4.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker erkent dit trouwens uitdrukkelijk.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan dan ook niet worden vastgesteld.

4.2.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

4.2.2.3. Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat verweerder artikel 42 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

4.2.2.4. Voorts moet worden geduid dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt onder welke voorwaarden *“na de erkenning van hun recht op verblijf een einde [kan] gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”*. Aangezien verzoeker nooit in functie van een burger van de Unie tot een verblijf werd toegelaten – het gegeven dat hij drie jaar zou hebben samengewoond met een Belgische vrouw laat op zich namelijk niet toe te besluiten dat hij over enig recht op verblijf beschikte – en de bestreden beslissing geen beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht is doch een beslissing tot weigering van een recht op verblijf van meer dan drie maanden, is voormelde wetsbepaling in casu niet van toepassing, is verzoekers toelichting inzake de gevallen waarbij een verblijf niet kan worden beëindigd op basis van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet dienstig en kan geen schending van dit artikel worden vastgesteld.

4.2.2.5. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken en de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze heeft voorbereid, zodat niet kan worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Er dient hierbij nogmaals op te worden gewezen dat de bestreden beslissing een beslissing is die een antwoord vormt op een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en geen beslissing tot weigering van verblijf is, dat verzoeker in het raam van deze aanvraag de mogelijkheid kreeg om alle door hem nuttig geacht documenten over te maken en er op verweerder geen verplichting rustte om gegevens op te vragen die niet van belang zijn voor het nemen van een bepaalde beslissing.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK